DZIENNIK ZARZĄDZEŃ DYREKCJI OKRĘGU POCZT i TELEGRAFÓW W KATOWICACH.

Nr. 7. | Katowice, dnia 6 maja 1935 r. | Rok III.

T R E Ś Ć:

NIEMA BRZYDSZEGO WIDOKU, JAK POROZDZIERANE AFISZE, PLAKATY, OGŁOSZENIA, WISZĄCE NA ŚCIANACH. PAMIĘTAĆ NALEŻY, ŻE SĄ ONE PRZEZNACZONE DLA PUBLICZNOŚCI.

POCZTA.

128.

Interpretacja art. 5 ust. 1 ustawy o poczcie.

W przesyłkach zbiorowych nie wolno przesyłać listów, tak w stanie zamkniętym jak i otwartym, oraz kartek pocztowych, wolno natomiast przesyłać n. p. druki, papiery handlowe, o ile one odpowiadają warunkom dla danego rodzaju przesyłek.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 24.IV.1935 r. № PW 105/53 wyjaśnia się, co następuje:

„Art. 5. ust. 1 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie zabrania wysyłać, jako zbiorową przesyłkę, listów oraz kartek pocztowych pochodzących od różnych osób lub adresowanych do różnych osób. Ustawa o poczcie nie podaje definicji listu, nie czyni tego również ordynacja pocztowa. Z poszczególnych jednak postanowień ordynacji pocztowej można w drodze interpretacji wprowadzić istotne cechy pojęcia listu. I tak n. p. z przepisów zawartych w § § 68, 75 pkt. 1, 86 ordynacji można wyprowadzić wniosek, że jedną z istotnych cech pojęcia listu jest, by była to korespondencja bieżąca i osobista.

Kierując się temi zasadniczemi cechami pojęcia listu, wynikającemi z postanowień ordynacji pocztowej, należy rozstrzygać każdy poszczególny przypadek przesyłki zbiorowej

nie można zaś zgóry przyjmować pewnych uogólnień teoretycznych i do nich stosować się w każdym przypadku.

W każdym razie jednak nie można mówić o naruszeniu art. 5 ust. 1 ustawy o poczcie wówczas, gdy w przesyłce zbiorowej zostały wysłane nie listy czy kartki pocztowe, lecz n. p. druki lub papiery handlowe, odpowiadające warunkom przepisanym ordynacją pocztową dla tych rodzajów przesyłek.

Legitymacje wysyłane przez Ubezpieczalnie Społeczne, są papierami handlowemi, a nie listami i mogą być przesyłane zbiorowo. Natomiast nakazy płatnicze, wezwania są listami i przesyłanie ich zbiorowo (adresowanych do różnych osób) jest niedozwolone.

Przesyłanie zbiorowo w jednej kopercie kilku lub kilkunastu luźnych kartek papieru z korespondencją, które adresat wskazany na kopercie doręcza właściwym odbiorcom, stanowi naruszenie art. 5 ust. 1 ustawy o poczcie, mimo braku na owych kartkach pełnego adresu osób, którym są przez adresata listu doręczone. List bowiem (korespondencję bieżącą i osobistą) należy uważać za „adresowany“ do osoby innej, aniżeli ta, która jest wymieniona na kopercie, jeżeli w treści zawarte są wskazówki (np. imię „wuj“, „szwagier“), według których należy przyjmować, że adresat przesyłki wie, komu ma korespondencję doręczyć.

Gdyby adresy były podane w piśmie do którego są dołączone pisma bez adresatów, to wtedy też byłoby to podstępne obejście ustawy i list należałoby uznać za zbiorowy.

Osoby należące do rodziny adresata lub nadawcy, lub też z nimi zamieszkałe, należy uważać za „różne osoby“ w rozumieniu art. 5 ustawy o poczcie, wobec czego przesyłanie w przesyłkach zbiorowych listów lub kartek od nich pochodzących należy uważać za naruszenie cytowanego art. 5 ustawy o poczcie.

No PP 70 z dnia 27 kwietnia 1935

129.

Kontrola urzędowych przesyłek listowych.

Przesyłki zakwestjonowane może otwierać i badać jej zawartość tylko delegat danej władzy lub urzędu w obecności naczelnika urzędu lub upoważnionego pracownika.

Według postanowienia, zawartego w ust. III pkt. 10 zarządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 24 września 1934 r. (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 19 poz. 88) w wypadkach nasuwającego się władzom lub urzędom (organom) pocztowym podejrzenia o nadużyciu danej urzędowej przesyłki listowej dla celów prywatnych lub wysłania jej wbrew obowiązującym przepisom pocztowym, urząd pocztowy nadawczy lub oddawczy winien spowodować zbadanie tej przesyłki, stosując postanowienia, zawarte w § 45 ordynacji pocztowej, w porozumieniu z kierownikiem nadającej względnie odbiorczej władzy lub urzędu.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów otrzymuje jednak zażalenia niektórych władz i urzędów państwowych, że urzędy i agencje pocztowe w wielu wypadkach same otwierają urzędowe przesyłki listowe oraz badają treść zawartej w nich korespondencji.

Tego rodzaju postępowanie urzędów (agencyj) pocztowych jest niedopuszczalne i podlega sankcjom, przewidzianym w obowiązującej ustawie karnej i jest niezgodne z powołanem na wstępie zarządzeniem.

Dla zapobieżenia mylnej interpretacji powyższego zarządzenia przez urzędy (agencje) pocztowe i celem jednolitego ich postępowania, wyjaśnia się, co następuje:

W wypadkach nasuwającego się podejrzenia, że dana urzędowa przesyłka listowa zawiera korespondencję prywatną lub jest wysyłana z naruszeniem obowiązujących przepisów pocztowych (n. p. przesyłka zbiorowa) nadawczy względnie oddawczy urząd pocztowy winien bezzwłocznie zwrócić się do władzy lub urzędu nadającego lub odbierającego tę przesyłkę, z doniesieniem o powziętem podejrzeniu i z prośbą o wydelegowanie swego funkcjonarjusza do lokalu urzędu (agencji) pocztowego dla otwarcia przesyłki i stwierdzenia jej zawartości.

Przesyłkę zakwestjonowaną otwiera w urzędzie pocztowym i bada jej zawartość oraz treść korespondencji wyłącznie tylko upoważniony do tego delegat danej władzy lub urzędu państwowego albo samorządowego **w obecności** kierownika urzędu lub upoważnionego pracownika pocztowego.

W myśl okólnika Nr. 53 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1931 r. L. 9141/I-Og do wszystkich Ministrów, władze i urzędy państwowe i samorządowe są obowiązane na wniosek władz lub urzędów pocztowych otwierać podejrzane urzędowe przesyłki listowe i stwierdzać ich zawartość w sposób wyżej podany.

Natomiast otwieranie przesyłek listowych przez samych pracowników pocztowych i badanie przez nich treści korespondencji jest bezwzględnie wzbronione i stanowi naruszenie obowiązków służbowych.

W wypadkach, gdy wezwana władza lub urząd odmawia przysłania do urzędu swego delegata lub otwarcia zakwestjonowanej przesyłki listowej, należy przesyłkę tę pod wskazanym adresem doręczyć, a o odmowie donieść przełożonej Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów przy dokładnem zapodaniu koniecznych szczegółów.

№ PP 400 z dnia 20 kwietnia 1935 r.

130.

Opłacanie korespondencji znaczkami dla przesyłek urzędowych

Mechanicznej Stacji Doświadczalnej Politechniki Lwowskiej w Dziedzicach wolno używać znaczków dla przesyłek urzędowych, natomiast Śląskiej Izbie Rolniczej — nie wolno.

W myśl zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów № PW. 401/i/4 z dnia 16.IV. 1935 r. zawiadamia się, że Mechanicznej Stacji Doświadczalnej Politechniki Lwowskiej w Dziedzicach jako stanowiącej integralną część Politechniki we Lwowie wolno korzystać, do czasu odmiennych zarządzeń, ze wszystkich uprawnień, przysługujących Politechnice we Lwowie w zakresie opłat za przesyłki pocztowe, a w szczególności używać do opłaty swej korespondencji znaczków dla przesyłek urzędowych.

Natomiast szkołom rolniczym w Rybniku, Międzyświeciu, koło Skoczowa i Lublińcu, oraz szkole ogrodniczej w Strumieniu wprawdzie podlegającym Śląskiej Izbie Rolniczej, niewchodzącym jednak w jej skład organizacyjny, nie przysługuje prawo używania do opłaty swej korespondencji — znaczków dla przesyłek urzędowych. Szkoły te obowiązane są do normalnego opłacania swej korespondencji, chyba, że wysyłają ją pod adresem władz i urzędów „na wezwanie urzędowe“ lub „w wykonaniu ustawowego obowiązku“.

№ PP. 40 z dnia 19 kwietnia 1935 r.

131.

Korespondencja urzędowa urzędów samorządu gospodarczego.

Korespondencja Izb Rzemieślniczych z władzami państwowemi w sprawach zwolnień od wykazania dowodów uzdolnienia zawodowego, może być opłacana znaczkami urzędowemi.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 30. IV. 1935 r. Nr. PW 402/3 wyjaśnia się w sprawie opłat za urzędową korespondencję urzędów samorządu gospodarczego, dotyczącą zwolnień kandydatów od zawodowego egzaminu jak następuje:

W myśl art. 146 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40 poz. 350) zwalnianie poszczególnych osób od obowiązku wykazania uzdolnienia określonego w art. 145 prawa przemysłowego, należy do kompetencji władzy przemysłowej I Instacji na wniosek Izby Rzemieślniczej. W danym wypadku nie chodzi o sprawy fachowego kształcenia kandydatów na mistrzów i czeladników rzemieślniczych oraz o przeprowadzenie z nimi egzaminów, lecz właśnie o zwolnienie od dowodów uzdolnienia i ustawa przemysłowa postawienie wniosku w tych przypadkach porucza Izbom Rzemieślniczym. Jest to zatem typowy poruczony zakres działania i słusznie Izby Rzemieślnicze opatrują swą korespondencję z władzami przełożonemi w sprawach zwolnień od wykazania dowodów uzdolnienia zawodowego, urzędowemi znaczkami pocztowemi.

Nr. PP. 400 z dnia 2 maja 1935 r.

132.

Wysyłanie przez szpitale państwowe przesyłek listowych z napisem „w wykonaniu ustawowego obowiązku“ lub „na wezwanie urzędowe“.

Listów zwykłych i kartek nadanych „w wykonaniu ustawowego obowiązku“ lub „na wezwanie urzędowe“ przez osoby i instytucje kwestjonować przy nadawaniu nie należy, jeżeli adresatem jest władza lub urząd państwowy i t. p. zamieszczony w spisie władz i urzędów państwowych, upoważnionych do opłacania swej korespondencji znaczkami urzędowemi.

Według zawiadomienia Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 25 IV. 1935 r. № PW 401/j/g

Ministerstwo Opieki Społecznej zażaliło się, że niektóre urzędy (agencje) pocztowe odmawiają przyjmowania przesyłek listowych, wysyłanych przez szpitale państwowe pod adresem zarządów gminnych i opatrzonych napisem „W wykonaniu ustawowego obowiązku“ lub „Na wezwanie urzędowe“ lub też przesyłki te obciążają przy doręczeniu adresatom dopłatą w wysokości podwójnej normalnej opłaty taryfowej.

Tego rodzaju postępowanie urzędów pocztowych jest sprzeczne z postanowieniami § 2 ust. 1 lit. b. i ust. 2 § 5 ust. 2 i § 6 rozporządzenia z dnia 22 lipca 1933 r. o urzędowych przesyłkach listowych (Dz. Urz. M. P. i T. № 18, poz. 74), które co do instytucyj i osób, wysyłających przesyłki listowe w wykonaniu ustawowego obowiązku lub na wezwanie urzędowe, żadnych ograniczeń nie przewidują i jedynie adresatowi przyznają uprawnienie — a zarazem obowiązek — do stwierdzania, czy dana przesyłka została istotnie wysłana w wykonaniu ustawowego obowiązku lub na wezwanie urzędowe. W razie stwierdzenia przez adresata, że nadeszła przesyłka warunkom tym nie odpowiada i powinna była być opłaconą przez nadawcę, winien adresat przesłać kopertę lub odpis strony adresowej kartki — w obu wypadkach z podaniem adresu nadawcy — oddawczemu urzędowi pocztowemu, który zarządzi pobranie od nadawcy podwójnej normalnej opłaty taryfowej, uiszczoną zaś przez adresata opłatę znaczkiem urzędowym zaliczy temu adresatowi jako awans na opłatę następnych przesyłek listowych. Jeśli zatem nadawca wyśle bezprawnie przesyłkę listową z napisem „Wykonaniu ustawowego obowiązku“ lub „Na wezwanie urzędowe“ i tę nieprawidłowość lub nadużycie stwierdzi władza lub urząd, pod którego adresem przesyłka ta nadeszła, to naraża się na poniesienie za tę przesyłkę opłaty pocztowej w podwójnej wysokości.

Dla wyjaśnienia sprawy nadmienia się, że szpitale państwowe mają ustawowy obowiązek komunikowania się w pewnych sprawach z władzami i urzędami państwowemi albo samorządowemi i że w tych sprawach mogą swoją korespondencję do wymienionych władz i urzędów wysyłać „w wykonaniu ustawowego obowiązku“.

№ PP 400 z dnia 30 kwietnia 1935 r.

133.

Przesyłki listowe komorników sądowych w stosunku wzajemnym.

Opłaty pocztowe za zamiejscowe przesyłki listowe komorników wysyłane na polecenie Sądu w wzajemnym stosunku między komornikami są kredytowane. Mają one być zaopatrzone w odpowiedni napis i nadane zapomocą odpowiedniej książki nadawczej.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 12.IV. 1935 r. Nr. PW 405/20 wyjaśnia się, że opłaty pocztowe za zamiejscowe przesyłki listowe komorników, wysyłane na polecenie sądu we wzajemnym stosunku między komornikami są w myśl § 8 i 11 rozporządzenia z dnia 22 lipca 1933 r. o przesyłkach listowych urzędowych oraz w postępowaniu cywilnem i karnem (Dz. Urz. M. P. i T. № 18 poz. 74) kredytowane i uiszczane przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Z tego powodu powyższe przesyłki winny być narówni z przesyłkami komorników, wymienionemi w § 17 rozporządzenia z dnia 30 września 1933 r. o doręczaniu pism sądowych przez pocztę (Dz. Urz. M. P. i T. № 23, poz. 112) zaopatrywane w napis: „Na wezwanie sądu — opłata pocztowa kredytowana“ i nadawana zapomocą pocztowej książki nadawczej komorników, przeznaczonej dla przesyłek listowych, wysyłanych przez nich na polecenie sądu.

Przy tej sposobności przypomina się zarządzenie Dyrekcji (Dz. Z. № 12/34 poz. 103).

№ PP. 400 z dnia 19 kwietnia 1935 r.

134.

Doręczanie pism sądowych.

Wybór formułki, w jaką winno być ujęte polecenie Sądu doręczenia pisma w miejscu poprzedniego zamieszkania adresata należy do swobodnego uznania wysyłającego Sądu.

W ślad za zarządzeniem Dyrekcji zamieszczonem w Dz. Zarządzeń № 5 35 poz. 90 zawiadamia się, iż powołane tam rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30. I. 1934 r. (Dz. U. R. P. № 10 z 1934 r. poz. 84) ukaże się w najbliższym Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

Równocześnie na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 25.IV. 1934 r. № PW 405/4 wyjaśnia się, że wybór

formułki w jaką winno być ujęte polecenie Sądu doręczenia pisma w miejscu poprzedniego zamieszkania adresata należy do swobodnego uznania wysyłającego Sądu.

W związku z powyższem poleca się, aby urzędy i agencje pocztowe przy doręczaniu pism sądowych zwracały uwagę na możliwe wskazówki sądów, polecające doręczenie pisma w miejscu poprzedniego zamieszkania adresata, by się do tych wskazówek stosowały i nie zwracały takiego pisma jako niedoręczalnego.

№ PP 70 z dnia 1 maja 1935 r.

135.

Załatwianie reklamacyj przesyłek rejestrowanych.

Reklamacje mają być zaraz załatwiane w myśl niżej podanych przepisów. Winni niestosowania się będą pociągani do odpowiedzialności.

Na podstawie nadsyłanych do Ministerstwa Poczt i Telegrafów zażaleń stwierdzono, że dochodzenia na skutek wnoszonych przez nadawców reklamacyj przesyłek zarejestrowanych trwają całemi miesiącami, a nawet latami. Ten stan świadczy o nienależytem ustosunkowaniu się pracowników pocztowych do klienta i podrywa zaufanie do Poczty.

W celu zlikwidowania niedomagań w tym dziale służby — na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 19.IV. 1935 roku № PW 820/57 wzywa się urzędy i agencje pocztowe, aby przy załatwianiu reklamacyj bezwzględnie dotrzymywały terminu ustalonego w § 8 przepisów wykonawczych w sprawie reklamacji zarejestrowanych przesyłek pocztowych (Dz. U. Min. P. i T. z 1921 r. № 36 poz. 117) dla urzędów i agencji położonych na terenie Górnego Śląska zamieszczonych w Zbiorze podstawowych zarządzeń b. Inspektoratu str. 73.

Równocześnie przypomina się wydane w tej sprawie okólniki przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów (Dz. U. b. Gen. Dyr. № 3 z 1926 r. str. 21; Dz. U. Min. P. i T. № 32 z 1927 r. poz. 100 i Dz. U. Min. P. i T. № 13 z 1931 r. poz. 91).

Winnych niestosowania się do wskazanych wyżej przepisów Dyrekcja zgodnie z wyżej zapodanem zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów będzie pociągała do odpowiedzialności.

PP. Inspektorzy okręgowi przy sposobności rewizji urzędów i agencji, mają obowiązek dokładnie badać, czy przepisy te są przestrzegane i występować z wnioskami do Dyrekcji o ukaranie winnych.

№ PP 70 z dnia 25 kwietnia 1935 r.

136.

Inkasowanie zleceń P. K. O.

Kwoty zainkasowane ze zleceń, pocztowych P. K. O. należy wpłacać bezwarunkowo zapomocą 4-o odcinkowych blankietów nadawczych.

Według zawiadomienia Ministerstwa Poczt i Telegrafów № PW. 761/10 z dnia 11 kwietnia 1935 r., niektóre urzędy nie stosują się do zarządzeń w sprawie zleceń inkasowych P.K.O. W szczególności stwierdzono, że niektóre urzędy pocztowe, w wypadkach zagubienia lub zniszczenia przesłanych przez P. K. O. przy wekslach 4-odcinkowych blankietów nadawczych, posługują się zwykłemi blankietami 3-odcinkowemi, zamiast używać w tych wypadkach 4-odcinkowych blankietów nadawczych zastępczych z nadrukiem „Inkaso dla P. K. O.“

Stosowanie przez urzędy pocztowe niewłaściwego blankietu nadawczego pozbawia Biuro Inkasowe P. K. O. środka kontroli nad wpływem równowartości weksli, jakim jest dowód inkasa oraz pociąga za sobą konieczność korespondencyjnego wyjaśnienia z odnośnym urzędem pocztowym otwartej w terminarzu pozycji.

Ponadto niektóre urzędy pocztowe, przy wypełnianiu 4-odcinkowych zastępczych blankietów nadawczych, nie podają na odwrocie dowodów wpłaty i inkasa cech zainkasowanych weksli, jak np. sumy wekslowej, numeru P.K.O., terminu płatności i t. p., przez co powstaje niepotrzebna korespondencja z urzędem pocztowym i zainteresowanym klientom.

W związku z powyższem przypomina się urzędom tut. zarządzenie luźne nr. 266 z dnia 24.XI. 1932 r., do którego należy stosować się z całą ścisłością celem usunięcia wspomnianych niedokładności.

№ PK. 40 z dnia 13 kwietnia 1935 r.

137.

Zlecenia inkasowe.

Zlecenia inkasowe mogą być wrzucane do skrzynek pocztowych.

Zachodzą wypadki, że niektóre firmy przemysłowe i handlowe zapytują urzędy pocztowe, czy zlecenia inkasowe można nadawać przez wrzucanie do skrzynek pocztowych. W związku z tem Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów na podstawie reskryptu Ministerstwa Poczt i Telegrafów Nr. PW. 122/12 z dnia 12. IV. 1935 r. wyjaśnia, że przepisy o zleceniach inkasowych nie zabraniają wrzucania zleceń inkasowych do skrzynek pocztowych, pod warunkiem tylko aby koperta była w stanie otwartym. Równocześnie Dyrekcja zarządza, aby urzędy kiedy zajdzie tego potrzeba, udzielały w tym kierunku informacyj interesantom.

Ze zleceniami, wrzuconemi do skrzynek pocztowych, winny urzędy pocztowe postępować według postanowień, zawartych w § 8 pkt. 5 przepisów wykonawczych o zleceniach inkasowych (Dz. Urz. M. P. i T. № 1 z 1934 r. poz. 3).

№ PK 400 z dnia 16 kwietnia 1935 r.

POUCZAJ, ŻE POWIĘKSZANIE ILOŚCI ABONENTÓW TELEFONICZNYCH LEŻY W INTERESIE SAMYCH ABONENTÓW, GDYŻ DAJE IM MOŻNOŚĆ SZERSZEGO POROZUMIEWANIA SIĘ.

TELEGRAF i TELEFON.

138.

Telegramy i rozmowy telefoniczne władz państwowych.

Wszystkie telegramy i rozmowy władz państwowych a zatem i policji państwowej traktować w każdym wypadku jako płatne i należności za nie włączać do rachunku miesięcznego.

Z postanowień art. 24, ustęp 3 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie jasno wynika, że od opłaty telegraficznej i telefonicznej są wolne telegramy i doniesienia telefoniczne, wysyłane o pomoc do właściwych władz państwowych w wypadkach napadów rabunkowych, pożarów, epidemji, powodzi i t. d.

Zwolnienia od opłat przyznane postanowieniami art. 24 są uwarunkowane tak treścią spraw, jak również ograniczone co do osób, które mogą ze zwolnień tych korzystać.

Postanowień więc tego artykułu, jako przepisów wyjątkowych, nie można interpretować rozszerzająco; staje się przeto oczywistem, że nie mogą one mieć zastosowania do telegramów i doniesień telefonicznych, wysyłanych nie „do" władz, lecz pomiędzy władzami, jak tego domagają się organa policji państwowej.

Uzasadnienie prawne tak ujętego postanowienia polega na tem, że chodzi tutaj o danie możności osobie prywatnej spełnienia moralnego obowiązku, albowiem nie można wymagać od osoby prywatnej ponoszenia kosztów materjalnych, gdyż ustawowo osoba taka do ingerowania w sprawach wyszczególnionych w art. 24, ust. 3 ustawy o poczcie, nie jest obowiązana.

Natomiast inaczej się ta sprawa przedstawia, jeżeli chodzi o wszelkie władze państwowe, a w szczególności policyjne. Władze te w wypadkach, przewidzianych w omawianym art. 24, ust. 3 są już z samego stanowiska swego urzędu, obowiązane do stosowania wszelkich środków zapobiegawczych i dlatego też wzmiankowane czynności winny być przez nie spełniane ze środków pieniężnych, jakie są i powinny być na ten cel przeznaczone.

Reasumując powyższe Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów wyjaśnia, że policja państwowa, jakoteż wszelkie inne władze państwowe, nie są upoważnione do bezpłatnego nadawania telegramów i rozmów telefonicznych w korespondencji między sobą i innemi władzami.

W związku z tem poleca się urzędom i agencjom p.t. wszystkie telegramy i rozmowy władz państwowych, a zatem i policji państwowej traktować w każdym wypadku jako płatne i należności za nie włączać do miesięcznych rachunków.

Powyższe nie dotyczy korespondencji telegraficznej i telefonicznej o której mowa w art. 24, ustęp 2 i 4 ustawy o poczcie, (tele-

gramy P. I. M., telegramy i rozmowy władz wojskowych, admin. ogólnej i bezpieczeństwa w czasie wojny i t. d.)

Jednocześnie z tem traci moc obowiązującą zarządzenie Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów z dnia 14. XII 1934 r. TE 209 Dz. Zarz. Dyr. Okr. P. i T. № 1 poz. 9 z 1935 w sprawie rozmów policji państw.

Zarządzenie Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów z dnia 20. VII. 1932 r. № BW 2123 w sprawie bezpłatnych telegramów i rozmów władz wojskowych w czasie ćwiczeń pozostaje nadal w mocy.

№ TE 209 z dnia 29 kwietnia 1935 r.

139.

Przeszkody radjowe.

Wnioski i zażalenia na przeszkody radjowe należy kierować bezpośrednio do Rozgłośni Polskiego Radja w Katowicach.

W związku z akcją zwalczania przeszkód w odbiorze audycyj radjowych ustanowiono przy Rozgłośni Polskiego Radja w Katowicach instytucję rzeczoznawców od przeszkód radjowych, którzy zajmują się usuwaniem tych przeszkód.

Dla przyśpieszenia załatwienia tych spraw należy wszystkie odnośne wnioski i zażalenia kierować bezpośrednio do Rozgłośni Polskiego Radja w Katowicach.

№ TE 322 z dnia 17 kwietnia 1935 r.

140.

Zwalnianie od opłat radjofonicznych ociemniałych, inwalidów wojennych, instytucyj naukowych i osób pracujących naukowo.

Wnioski o zwolnienie od opłat radjofonicznych należy przedstawiać Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów.

W związku z postanowieniami zawartemi w art. 18 pkt. 8 ustawy z dnia 3.VI. 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie w obwieszczeniu z dn. 4.VIII. 1933 r. (Dz. Urz. M. P. i T. № 20/33 wyjaśnia się co następuje:

Warunkiem zwolnienia od opłat radjofonicznych inwalidy wojennego bez względu na stopień jego inwalidztwa, jest wykazanie się przez niego dowodem, że jest inwalidą wojennym i zaświadczeniem udawadniającem, że oprócz zaopatrzenia, pobieranego z funduszów publicznych nie posiada on żadnych innych źródeł utrzymania (np. dochodów z posady albo czerpanych z własności majątku nieruchomego lub ruchomego i t. p.): warunkiem zaś zwalniania od opłat radjofonicznych ociemniałego jest wykazanie się przezeń świadectwem ubóstwa.

W odniesieniu do ociemniałych inwalidów wojennych (żołnierzy) zaznacza się, iż sprawy zwalniania ich od opłat radjofonicznych należy załatwiać według postanowień ustawy, dotyczących zwalniania inwalidów wojennych wogóle, a nie według zasad o zwalnianiu ociemniałych. Przepis ustawy dotyczący ociemniałych może być jednak zastosowany również wobec ociemniałego inwalidy na jego żądanie w przypadku, gdyby okazał się dlań dogodniejszym.

Zwalnianie od opłat radjofonicznych ociemniałych inwalidów wojennych może nastąpić, o ile wykażą się oni zaświadczeniem wydanem przez związek Stowarzyszeń Ociemniałych Żołnierzy R. P., stwierdzającem niepomyślny stan materjalny danego ociemniałego inwalidy oraz książeczkę inwalidzką ociemniałego inwalidy wystawioną przez referat dla spraw inwalidzkich przy właściwem Starostwie względnie należycie uwierzytelnionym odpisem tej książeczki.

Ponadto ociemniały powinien przedstawić zaświadczenie lekarskie, stwierdzające, że jest ociemniałym na obydwa oczy.

Wreszcie tak od inwalidów wojennych jak i od ociemniałych wymagana jest deklaracja przez nich wystawiona i podpisana, którą zobowiążą się zawiadomić w przyszłości Dyrekcję o ewentl. uzyskaniu posady, pracy, majątku ruchomego lub nieruchomego

Odnośnie do instytucyj naukowych i osób pracujących naukowo przywilej zwolnienia od opłat radjofonicznych przysługuje:

1) wyższym zakładom naukowym, korzystającym z radjofonicznych urządzeń odbiorczych, zainstalowanych w salach wykładowych, gabinetach fizycznych i laboratorjach bez prawa ich przenoszenia do pomieszczeń mieszkalnych; w przypadkach odpowiadających powyższym warunkom, Dyrekcja Okręgu P. i T. decyduje samodzielnie o zwolnieniu od opłat,

2) średnim szkołom technicznym, w których nauka radjotechniki prowadzona jest jako przedmiot wykładowy i które korzystają

z radjofonicznych urządzeń odbiorczych, zainstalowanych w salach wykładowych, gabinetach fizycznych i laboratorjach bez prawa przenoszenia ich do pomieszczeń mieszkalnych; w tym przypadku Dyrekcja Okręgu P. i T. przesyła Ministerstwu P. i T. program nauczania radjotechniki, realizowany przez Szkołę i zwalnia od opłat w razie uzyskania od Ministerstwa orzeczenia, iż program ten uprawnia do tego zwolnienia,

3) posiadaczom naukowo - doświadczalnych radjostacyj nadawczo-odbiorczych. O ile nimi są instytucje wymienione pod powyższemi p.p. 1 i 2, Dyrekcja postępuje jak wskazano pod temi punktami. O ile nimi są inne instytucje i osoby — Dyrekcja zwalnia od opłat po przedstawieniu Ministerstwu uzasadniającego wniosku i uzyskania nań przychylnego orzeczenia Ministerstwa,

4) osobom pracującym naukowo w zakresie radjotechniki, nieposiadającym radjostacyj naukowo-doświadczalnych; w tym przypadku Dyrekcja postępuje jak w p. 3,

5) instytucjom naukowym, niewymienionym wyżej; w tym przypadku Dyrekcja postępuje jak w p. 3.

Wszystkie wnioski wraz z załącznikami w sprawie zwalniania od opłat radjofonicznych należy przedstawiać Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów.

№ TE. 322 z 15 kwietnia 1935 r.

141.

Ulgowe opłaty radjowe.

Ulgowe opłaty radjowe należy przyznawać bez względu na stan majątkowy dotyczących petentów.

W myśl zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 15.XI. 1934 r. Nr. TR 658 wszystkie osoby odpowiadajace wymienionym w rozporządzeniu Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19.IX. 1934 r. o obniżonych opłatach radjofonicznych (Dz. Taryf p. t. i r. Nr. 11 poz. 33) warunkom, mają prawo do abonamentu ulgowego bez względu na ich sytuację finansową i dochody uboczne. Wystarczy więc wykazanie się odpowiedniem zaświadczeniem zarządu gminy, by urząd pocztowo-telegraficzny wydał petentowi upoważnienie bez potrzeby badania jakichkolwiek okoliczności ubocznych.

Z tego samego punktu widzenia należy rozpatrywać podania małorolnych mieszkańców gmin miejskich (miast), którym wobec tego na tych samych warunkach również można przyznać ulgową opłatę radjową.

Przyznawanie wyżej wymienionych ulgowych opłat radjowych należy do kompetencji urzędów wzgl. agencyj pocztowo-telegraficznych.

№ TE. 322 z 15 kwietnia 1935 r.

142.

Kierowanie wniosków w sprawach radjowych.

Wniosków w sprawach radjowych nie należy kierować do Ministerstwa P. i T.

Stwierdzono, że duża ilość osób przedstawia wnioski w sprawach radjowych wzgl. detefonów bezpośrednio Ministerstwu Poczt i Telegrafów zamiast do urzędów (agencyj) pocztowo-telegraficznych wzgl. do Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów, która w tych sprawach jest instancją rozstrzygającą.

Należy wobec tego publiczność przy każdej zdarzającej się sposobności odpowiednio poinformować.

№ TE. 322 z dnia 15 kwietnia 1935 r.

DOKŁADNA I TREŚCIWA INFORMACJA OSZCZĘDZA TWÓJ CZAS I KLIENTA.

ADMINISTRACJA.

143.

Zaliczenie okresów działalności niepodległościowej do wysługi emerytalnej.

W ślad zarządzenia z dnia 1 grudnia 1934 r. N. AP. 66 (Dziennik Zarządzeń Nr. 1 z 1935 r. poz. 12) podaje się następujące wyjaśnienie:

W związku z wejściem w życie przepisów wykonawczych o zaliczaniu czynnej działalności niepodległościowej do wysługi emerytalnej, przewidzianych w art. 37 p. 6 i art. 50 (ustęp ostatni) ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20 z 1934 r. poz. 160), a zawartych w § 67 rozporządzenia wykonawczego do powołanej wyżej usta-

wy emerytalnej (Dz. U. R. P. № 60 z 1934 r. poz. 513) w wielu wypadkach zgłaszający swoje uprawnienia z tego tytułu, mimo wskazówek zawartych w zarządzeniu z dnia 1.XII. 1934 r. Nr. AP. 66 (Dziennik Zarz. Nr. 1 z 1935 r. poz. 12), przedstawiają wnioski o zaliczenie okresów służby odbytej w polskich formacjach i organizacjach wojskowych jako to w Polskiej Partji Socjalistycznej, Polskiej Organizacji Wojskowej, Strzelcu, Organizacji Bojowej i innych wymienionych szczegółowo w § 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 19 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. № 9 poz. 72) uzupełnionego rozporządzeniem tegoż Ministra z dnia 13 października 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75 poz. 568).

Służba w tych formacjach i organizacjach wojskowych mieści się w pojęciu czynnej działalności zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, podlega ona jednak zaliczeniu do wysługi emerytalnej jako służba wojskowa na zasadzie art. art. 105, 92 i 37 p. 3 ustawy emerytalnej, a w razie pełnienia jej podczas wojny podlega zaliczeniu w wymiarze podwójnym.

Natomiast postanowienia art. 37 p. 6 i art. 50 (ustęp ostatni) ustawy emerytalnej wprowadzone zostały w życie w tym celu, aby umożliwić zaliczenie do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych tych okresów czynnej działalności niopodległościowej i odbywania kar za taką działalność, które to okresy nie zostały objęte art. 105 ustawy emerytalnej i wyżej wspomnianem rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych. Zaliczenie okresów tej działalności i poniesionych za nią kar w myśl powołanego wyżej § 67 rozporządzenia wykonawczego do ustawy emerytalnej uzależnione jest od pewnych specjalnych warunków, jako to: udowodnienia w sposób przewidziany w §§ 7 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 marca 1933 r. w sprawie zaopatrzenia byłych skazańców politycznych (Dz. U. R P. № 28 poz. 237), stwierdzenie nadania Krzyża lub Medalu Niepodległości, zakwalifikowania przez Komisję Kwalifikacyjną. Pozatem omawiana czynna działalność niepodległościowa i odbyte za nią kary podlegają zaliczeniu tylko w wymiarze pojedyńczem.

Wobec powyższego zwraca się uwagę, że okresy służby w polskich formacjach i organizacjach wojskowych, wymienionych w rozporządzeniu Ministra Spraw Wojskowych z dnia 19 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. № 9 poz. 72) i z dnia 13 października 1929 roku (Dz. U. R. P. № 75 poz. 568), jako zaliczenie do wysługi emerytalnej przy przejściu w stan spoczynku z samego prawa na podstawie art. 105, 92 i 37 p. 3 nie podlegają zgłoszeniu i rozpatrywaniu w trybie § 67 rozporządzenia wykonawczego do ustawy emerytalnej przez Komisję Kwalifikacyjną dla spraw zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

Druga sprawa domagająca się bliższego wyjaśnienia ubiegającym się o zaliczenie działalności niepodległościowej do wysługi emerytalnej dotyczy sposobu udowodnienia okresów omawianej działalności. Udowodnienie okresów kar pozbawienia wolności, administracyjnego zesłania lub przebywania w aresztach zapobiegawczych (§ 67 p. 1 lit. a) jest stosunkowo ułatwione przez możliwość uzyskania wyroków sądowych, orzeczeń administracyjnych lub zaświadczeń z archiwów państwowych. Natomiast na uzasadnienie zgłaszanych okresów samej działalności niepodległościowej lub w wypadkach braku dowodów z dokumentów, zainteresowani przedstawiają przeważnie zaświadczenia stowarzyszeń byłych więźniów politycznych oraz zaświadczenia świadków niejednokrotnie w odpisach.

Wyjaśnia się, że zaświadczenia stowarzyszeń byłych więźniów politycznych, informujące o przebiegu działalności niepodległościowej mogą być w myśl art. 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z d. 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. № 36, poz. 341) brane pod uwagę, jednak pod warunkiem jednoczesnego wskazania w zaświadczeniu źródła, skąd dane stowarzyszenie zaczerpnęło swoje informacje, a to w celu umożliwienia władzy sprawdzenia podanych okoliczności.

Co się tyczy zeznań świadków, to do tych w myśl § 67 p 6 rozporządzenia wykonawczego do ustawy emerytalnej i § 8 wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 marca 1933 r. w sprawie zaopatrzenia b. skazańców politycznych mają także zastosowanie postanowienia wyżej powołanego rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem w szczególności art. 20 p. 3 i art. 61 tego rozporządzenia. Według tych postanowień zaświadczenie świadka, o ile jest przedstawione bezpośrednio przez zainteresowane-

go winno być w całości napisane własnoręcznie przez świadka z dokładnem oznaczeniem, skąd są świadkowi wiadome zeznawane okoliczności. W innych wypadkach, dotyczących dowodów ze świadków, mają zastosowanie postawienia art. 61 o badaniu świadków pod przysięgę lub po uprzedniem złożeniu przez świadka przyrzeczenia zeznania prawdy.

№ AP 66 z dnia 9 kwietnia 1935 r.

144.

Wzajemne stosunki wśród pracowników.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów reskryptem z dnia 8. III. b. r. № B. P. 83 zarządziło, co następuje:

Miła i pogodna atmosfera przy pracy sprzyja twórczym wysiłkom każdego zorganizowanego zespołu ludzkiego, który pragnie osiągnąć wytknięte sobie cele i dobrze spełnić ciążące na nim zadania.

Na atmosferę tę — obok innych momentów — składa się życzliwość, szczerość, zaufanie i koleżeńskość we wzajemnych stosunkach.

Tego rodzaju atmosfera powinna panować również wśród pracowników naszego przedsiębiorstwa. Tymczasem pobieżne chociażby rozejrzenie się wskazuje, że istniejące stosunki dalekie są od ideału w tym kierunku. Przykładów możnaby przytoczyć wiele.

N.p. w odniesieniu do nowego pracownika personel danego urzędu niejednokrotnie ustosunkowuje się nieżyczliwie, nie służy mu radą i pomocą, lecz wręcz stara się nowicjusza zdyskredytować. W innym wypadku przełożony obniża pracownikowi kwalifikacje, ponieważ ma on braki w wykształceniu ogólnem jakkolwiek pracownik ten jest przydatny do służby pod każdym względem. Gdyby życzliwość kierowała postępowaniem tego przełożonego to raczej zwróciłby pracownikowi uwagę na te braki i ewentualnie mu doradził i wskazał sposób ich uzupełnienia.

Niemiłe stosunki wywierają depresję psychiczną wśród pracowników danego środowiska, co w następstwie ujemnie wpływa na sposób wykonywania i tok samej pracy. Tak być jednak w dalszym ciągu nie powinno. By spełnić bowiem ciążące na nas i naszem przedsiębiorstwie zadania, musimy być nietylko dobrze fachowo przysposobieni, lecz także i odpowiednio do pracy usposobieni. Na usposobienie złożyć się muszą walory intelektu, cechujące nietylko dobrego i sumiennego pracownika, lecz także i dobrego, godnego człowieka w całem tego słowa znaczeniu. Chodzi tu przedewszystkiem o takie wyrobienie moralne i intelektualne, o ten impuls wewnętrzny i takt, który kieruje postępowaniem człowieka i nastawia go na społeczne i obywatelskie kategorje myślenia. O tym to elemencie społecznym i obywatelskim musimy zawsze pamiętać w swem własnem życiu i w stosunku do otoczenia oraz starać się go pobudzać i rozwijać u drugich. Wynikiem będzie odpowiednia ocena własnych walorów i bliźnych, oraz poprawne ustosunkowanie się do otoczenia, a wszczególności do przełożonych, kolegów i podwładnych. Wyrazem tego ma ma być posłuszeństwo, bezwzględna uprzejmość, zaufanie i pełny szacunek dla przełożonego. Takie ustosunkowanie się jest konieczne, albowiem stanowi o dyscyplinie i powadze przedsiębiorstwa. Przełożony winien być nietylko przełożonym, lecz również opiekunem i doradcą podwładnych. Cechować go musi obok dbałości o dobro służby należyta wyrozumiałość, przystępność oraz odpowiednia troska o podwładnego i zrozumienie jego potrzeb. W podwładnym nie powinien widzieć tylko pracownika przeznaczonego do wykonywania szarej mozolnej pracy codziennej, lecz i człowieka, który myśli i czuje. Do pracowników należy zbliżyć się i poznać ich zalety i wady, skłonności i zdolności. Po poznaniu zaś wpłynąć na rozwój walorów i na pozbywanie się wad Przez odpowiednie postępowanie przełożony zdobędzie zaufanie i utrwali szacunek swój u podwładnych. Bezpowrotnie powinien zginąć w naszem przedsiębiorstwie typ sztywnego przełożonego—biurokraty, który za całe swe zadanie uważa tylko szukanie błędów i wad u podwładnych. Szkolić i wychowywać, to idea przewodnia dla przełożonego.

Sami zaś współpracownicy powinni ustosunkowywać się do siebie uprzejmie, życzliwie i po koleżeńsku, służyć sobie wzajemną radą i pomocą, być dla siebie szczerymi i serdecznymi towarzyszami pracy i przyjacielami.

Życie samo niejednokrotnie stwarza trudności i przykrości, nie należy więc ich wytwarzać i pogłębiać swem postępowaniem.

Pracownicy pocztowi na wszystkich stopniach hierarchji muszą stanowić jedną wielką rodzinę, w której troski czy radości jedne-

go będą udziałem wszystkich. Jednostka nie może się czuć osamotniona wśród otoczenia, w którem spędza większą część życia, a które winno jej dać ciepło życzliwości. Atmosfera życzliwości i zaufania będzie pożytecznym i twórczym czynnikiem w wyścigu pracy, postępu i doskonałości ku pożytkowi naszego przedsiębiorstwa, a temsamem i Państwa.

Świetlice P. P. W., ośrodki Rodziny Pocztowej powinny być terenami wzajemnego zbliżenia się, bliższego poznania, które w następstwie powinno złączyć wszystkich nicią serdecznego współżycia i wytworzyć typ uspołecznionego pracownika — obywatela.

Do omówionego zagadnienia do którego należy podejść z sercem i nie traktować je szablonowo, przywiązuję duże znaczenie moralne i wychowawcze i dlatego też polecam je specjalnej trosce i uwadze Panów Naczelników urzędów (Kierowników agencyj).

Tylko bowiem wywieranie stałego wychowawczego wpływu na pracowników da w rezultacie korzystną poprawę dotychczasowych stosunków.

№ AP 29 z 29 kwietnia 1935 r.

145.

Zakaz palenia tytoniu w lokalach pocztowych.

Treść wywieszek „nie wolno palić" zmienić na „uprasza się nie palić", oraz liberalnie traktować klientelę palącą tytoń.

Przypomina się wszystkim urzędom i agencjom poczt. telegr. tut. okręgu, by istniejący dotychczas zakaz palenia tytoniu w poczekalniach urzędów i agencyj p. t. był nadal przestrzegany, a to z uwagi na zdrowie pracowników pocztowych, oraz higjenę lokalu i bezpieczeństwo przeciwpożarowe.

W tym też celu należy zwracać uwagę publiczności na istniejący zakaz palenia tytoniu, jednak niezbyt rygorystycznie, by nie wywoływać sporów z klientami, lecz bardziej życiowo i liberalnie t. j. w formie prośby starając się w każdym wypadku, odnosić do klijenta jak najuprzejmiej.

To liberalne traktowanie dotyczy zwłaszcza większych urzędów pocztowo-telegraficznych i telefoniczno-telegraficznych, gdzie klienci niejednokrotnie dłużej muszą czekać np. na zamówione rozmowy telefoniczne, starając się skrócić czas wyczekiwania paleniem tytoniu. Wobec powyższego należy również odpowiednio zmodyfikować napisy na wywieszkach, zwracających uwagę na zakaz palenia, mianowicie napis „nie wolno palić" zastąpić napisem „uprasza się nie palić".

Taki sposób traktowania publiczności palącej tytoń, pozwoli na uniknięcie ewentualnych scysyj, mogących wyniknąć na tem tle między klientami a pracownikami przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon, a z drugiej strony nie pogorszy stanu higjeny i bezpieczeństwa w urzędzie.

№ AO 105 z dnia 25 kwietnia 1935 r.

146. Wykaz reklam przeznaczonych do wywieszenia.

Nr. porządkowy	Nazwa firmy	Wymiar reklamy w decymetrach kw.	Rodzaj reklamy	Nazwa urzędu lub agencji, w których reklama ma być umieszczona	Czas trwania reklamy
1	2	3	4	5	6
10	„Philips"	240	plakat kolorowy z 4-ch części	Bielsko I, Chorzów I, urz. telef. telegr. w Chorzowie, Chebzie, Cieszyn, Dziedzice, Goleszów, Gorzyce k/Rybnika, Istebna, Katowice I, urz. telef. telegr. w Katowicach, Lipiny śl., Lubliniec, Łagiewniki śl., Nowy Bytom, Pszczyna, Rybnik I, Siemianowice śl., Szopienice, Tychy, Tarnowskie Góry, Ustroń i Wodzisław k/Rybnika.	

W miejsce reklamy Nr. porz. 9 (Dz. Zarz. Dyrekcji Okr. P. i T. Nr. 5 poz. 110).

Nr. AG 610 z dnia 4 maja 1935 r.

OBWIESZCZENIA.

147.

Poszukiwanie dłużników.

Poleca się urzędowi (agencji) zbadać przy pomocy doręczycieli i miejscowego Biura Ewidencji Ruchu Ludności czy nie zamieszkuje w tamtejszym okręgu doręczeń: Stanisława Nowakowska b. abonent telefonu № 284 urzędu p. t. w Wejherowie, Stanisław Krauze b. abonent telefonu № 14 urzędu telef. telegr. w Bydgoszczy, Grünberg Izydor, Martyniuk Sabina, Tändler Amalja, Krams Karolina, Seneszyn Włodzimierz, Szemberski Jan, Sokołowski Paweł, Korpan Marjan, Balicki Mikołaj, Lewkowa Marja, Huczek Kazimierz, Neumajer Stefan, Sidorowicz Tomasz, Majewska Marja, Kozłowski Władysław, Sekieta Marja, Lena Edward i Bartosik Jan, b. radjoabonenci urzędu pocztowego Lwów; Janklewicz Józef, Zamorski Roland, Mgr. Preger Czesław, Studziński Jan, Domin Zdzisław, Bednarska Marja, Hamawetz Gustaw, Dąbrowska Emilja b. radjoabonenci urzędu pocztowego Kraków, oraz b. abonenci telefoniczni: Szlama Rosenzweig z Częstochowy ostatnio zamieszkały w Katowicach, Kurnatowski Andrzej z Częstochowy ostatnio zamieszkały w Skierniewicach, Tadeusz Sobolewski z Sosnowca i Roman Bargieł z Sosnowca ostatnio zamieszkały w Będzinie; b. abonenci telefon. U. T. T. w Warszawie: Cwajfus Mojżesz z Warszawy, Grossbart Marjan z Warszawy, Łopalewski Franciszek ze Skolimowa, Zelcer Josek z Łodzi; b. abon. radjofon.: Framnus Stanisław ost. zam w. Bartodzieje gm. Obryte, Kiss Alfred ost. zam. w Ząbchach k. Warszawy gm. Marki, Senczuk Edward ost. zam. w Błędowie, Zabłocki Stanisław artysta scen widowiskowych, ost. zam. w Warszawie. Bazaliński Stefan, Bazyljan Szaja, s. Noty i Zeldy ur. w r. 1895, Bigoszewski Jerzy Dominik, Brodowski Bartłomiej, Chmielewski Jan, s. Filipa i Anieli z Lisowskich ur. w 1885 r., Dłużniewski Władysław s. Walentego i Rozalji z Włodarczyków ur. w 1891 r., Giersz (Gersz) Wacław s. Jana i Florentyny ur. w 1904 r., Chróściechowski Edward s. Maksymiljana i Leokadji ur. w 1898 r., Dorant Kazimierz-Czesław s. Mateusza i Anny z Dobrzenieckich, Jasionowski Józef, Kuczyński Mieczysław, b. dietarjusz upt. Łódź 8, Kulawiński Zygmunt, Kuraszewski Szczepan-Stanisław, Kutyma Feliks, Leszczyński Marjan, b. asystent upt. Warszawa 12, Łoziński Jan s. Władysława, Mielczarek Hieronim, Mokrzycki Teodor, b. prac. upt. Janów k. Sokółki, Palczewski Bronisław ur. w 1895 r., Sawicki Nikita, Sztachański Władysław, Śliwiński Władysław b. prac. upt. Janów k. Sokółki, Szczepański Zygmunt s. Stefana i Zuzanny ur. w 1904 r., Tomaszewski Cezary, s. Marcelego i Bronisławy, Trachta Józef, Włodarczyk Stanisław, s. Wojciecha i Marjanny ur. w 1907 r., Antoni Meger b. abonent telefonu № 9133 Urzędu Telef.-Telegr. w Gdyni oraz Wacław Korab-Laskowski b. abonent telefonu № 534 Urzędu Telefon.-Telegr. w Toruniu. Witold Kotylla b. abonent w Częstochowie ostatnio zamieszkały przy ul. 3-go maja 16, Elżbieta Klaffówna b. abonent telefonu № 1984 Urzędu telef.-telegr. w Grudziądzu, Kondratowicz Bolesław b. abonent radjofoniczny № 17426 Urzędu telef.-telegr. Wilno, Jarosz Jarosław . syn Jarosława i Wandy ur. w roku 1903 abonent radjofoniczny № 19330 urzędu telegr.-telef. Wilno, Czepułtowski Mieczysław student Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie zalega z opłatami za nabyty detefon. Okołowicz Zbigniew, zamieszkały ostatnio w Białymstoku, ul. Br. Pierackiego № 57, Wróblewski Władysław, zamieszkały ostatnio w Warszawie, ul. Jagiellońska 36 m. 1, Mazurek Władysław, zamieszkały ostatnio Włochy k. Warszawy ul. Niemcewicza 3. Abram Epstein syn Szlomy i Elstery ur. w 1876 r. oraz Izydor Lipkowicz abonenci telefoniczni w Wilnie. Henryk Soszyński b. abonent telefoniczny № 1422 Urzędu telefoniczno-telegraficznego Grudziądz, abonent radjofoniczny Urzędu telefoniczno — telegraficznego w Wilnie № 18619 Wajdalski Stanisław, syn Adolfa i Marceliny wyjechał z Wilna nie uregulowawszy opłat za nabyty komplet Detefonu, Schwarz Emil abonent telefoniczny № 1836 zamieszkały ostatnio w Bielsku przy ul. Jagiellońskiej 7. Henryk Porębski b. radjoabonent № 2467 Urzędu telefoniczno-telegraficznego Gdynia, Chaim Finkelsztejn, Wolf Grzegorz, Adam Hattowski inż. J. Kadenacy abonenci urzędu telefoniczno-telegraficznego Wilno. Darowska Emilja z Krakowa, Górecki Wacław b. listonosz urzędu pocztowo-telegraficznego Warszawa 12 zamieszkały ostatnio przy ul.

Elekcyjnej 56 z Warszawy, Grünberg Izydor, Huczek Kazimierz ze Lwowa, Jankiewicz Józefa z Krakowa, Jasionowski Józef z Warszawy, Karsz Władysław Henryk z Gdyni, Krams Karolina, Korpan Marjan, Kozłowski Władysław ze Lwowa, Mączyński Mieczysław były djetarjusz urzędu p. t. Łódź 8, ostatnio zamieszkały w Warszawie, Lewkowa Marja, Lena Edward, b. radjoabonenci urzędu telefoniczno-telegraficznego we Lwowie, Martyniuk Sabina, Majewska Marja b. radjoabonenci urzędu t.-telegr. we Lwowie, Palczewski Bronisław ur. w roku 1895 ostatnio abonent telefoniczny w Warszawie, Mgr. Preger Czesław abonent radjofoniczny w Krakowie, Rozenzwein Szlama z Częstochowy ostatnio zamieszkały w Katowicach abonent telefoniczny w Krakowie, Sawicki Nikita z Warszawy oraz Szatachański abonenci telefoniczni, Szczepański Zygmunt syn Stefana i Zuzanny ur. w r. 1904 abonent urzędu telefon. telegraficznego w Warszawie, Studziński Jan oraz Sobolewski Tadeusz z Sosnowca poszukiwani przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów w Krakowie. Senyszyn Włodzimierz, Szemberski Jan, Sokołowski Paweł, Sidorowicz Tomasz, Sekieta Marja radjoabonenci we Lwowie. Śliwiński Władysław b. pracownik urzędu p. t. Janów k. Sokółówki, radjoabonent w Warszawie Tändler Amalja abonent telefoniczny we Lwowie. Tomaszewski Cezary syn Marcelego i Bronisławy, abonent telefoniczny w Warszawie. Trachta Józef abonent telefoniczny w Warszawie oraz Włodarczyk Stanisław syn Wojciecha i Marjanny ur. w 1907 r. poszukiwani przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów w Warszawie, Zamorski Roland abonent telefoniczny z Krakowa.

Wymienieni nie uregulowawszy zaległych należności państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" wyjechali w niewiadomym kierunku bez policyjnego odmeldowania się.

W wypadku znalezienia miejsca zamieszkania jednego z wymienionych dłużników, należy bezpośrednio i bezzwłocznie zawiadomić o tem właściwą Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów.

Ponadto Dyrekcja Okręgu P. i T. w Wilnie poszukuje Stanisława Macurę, syna Franciszka i Teofili, celem wyegzekwowania od niego dłużnej Skarbowi Państwa sumy. Wymieniony po odbyciu kary w więzieniu w Warszawie, przy ul. Daniłowiczowskiej w roku 1931 podał jako miejsce swego zamieszkania Warszawę, ul. Szara № 10. Jednak S. Macura pod tym adresem nie zamieszkuje. W razie ustalenia obecnego miejsca pobytu wymienionego Macury należy bezzwłocznie powiadomić Dyrekcję Okręgu P. i T. w Wilnie.

№ TE 322 z dnia 30 kwietnia 1935 r.

Adres Administracji: DYREKCJA OKRĘGU POCZT i TELEGRAFÓW
(Oddział Organizacyjny)
KATOWICE, ul. Słowackiego 11, I. p. pokój Nr. 10.

PRENUMERATA NA ROK 1934 WYNOSI:

roczna 4 zł. 80 gr.	półroczna 2 zł. 40 gr.	kwartalna 1 zł. 20 gr.

Ceny ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 mm. szpalty redakcyjnej 15 gr., tabelaryczne 30 gr.

Za terminowy druk ogłoszeń administracja nie odpowiada.

KONTO CZEKOWE w P. K. O. № 300 516.

Sosnowieckie Zakłdy Graficzne, Sp. z ogr. odp. w Sosnowcu. **Cena 25 gr.**

Elekcyjnej 56 z Warszawy, Grünberg Izydor, Huczek Kazimierz ze Lwowa, Jankiewicz Józefa z Krakowa, Jasionowski Józef z Warszawy, Kansa Władysław Henryk z Gdyni, Krams Karolina, Korpan Marjan, Kozłowski Władysław ze Lwowa, Mączyński Mieczysław były dietarjusz urzędu p. t. Łódź 5, ostatnio zamieszkały w Warszawie, Lewkowa Marja, Lena Edward, b. radjoabonenci urzędu telefoniczno-telegraficznego we Lwowie, Martyniuk Sabina, Malewska Marja b. radjoabonenci urzędu t.-telegr. we Lwowie, Palczewski Bronisław ur. w roku 1896 ostatnio abonent telefoniczny w Warszawie, Mey Troger Czesław abonent radjofoniczny w Krakowie, Rosenzweig Szlama z Częstochowy ostatnio zamieszkały w Katowicach, abonent telefoniczny w Krakowie, Sawicki Mikita z Warszawy oraz Szlachański abonenci telefoniczni, Szczepański Zygmunt syn Stefana i Zuzanny ur. w r. 1904 abonent przedsiębiorstwa telegraficznego w Warszawie, Siedlański Jan oraz Sobolewski Tadeusz z Sosnowca poszukiwani przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów w Krakowie, Smyszek Włodzimierz, Sztemberski Jan, Sokołowski Paweł, Sidorowicz Tomasz, Szeszko Marja, radjoabonent we Lwowie, Sitwiński Władysław b. pracownik urzędu p. t. Janów 5, Sokołowski, radjoabonent w Warszawie Tandler Amalia abonent telefoniczny we Lwowie, Tomaszewski Cezary syn Marcelego i Bronisławy, abonent telefoniczny w Warszawie, Trzcińska Zofja abonent telefoniczny w Warszawie oraz Włodarczyk Stanisław syn Wojciecha i Marjanny ur. w 1905 r. poszukiwany przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów w Warszawie, Zamojski Roland abonent telefoniczny z Krakowa.

Wymienieni nie uregulowawszy należytych należności państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" wyjechali w niewiadomym kierunku bez policyjnego odmeldowania się.

W wypadku znalezienia miejsca zamieszkania jednego z wymienionych dłużników, należy bezpośrednio i bezzwłocznie zawiadomić o tem właściwą Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów.

Ponadto Dyrekcja Okręgu P. i T. w Wilnie poszukuje Stanisława Mazura, syna Franciszka, ur. 1901, celem wyegzekwowania od niego danej Skarbowi Państwa sumy. Wymieniony po odbyciu kary w więzieniu w Warszawie, przy ul. Danielewiczowskiej w roku 1931 podał jako miejsce swego zamieszkania Warszawę, ul. Stara Nr. 10. Jednak S. Mazura pod tym adresem nie zamieszkiwał. W razie ustalenia obecnego miejsca pobytu wymienionego Mazura należy bezzwłocznie powiadomić Dyrekcję Okręgu P. i T. w Wilnie.

Nr. TE. 228 z dnia 30 kwietnia 1935 r.

Adres Administracji: DYREKCJA OKRĘGU POCZT i TELEGRAFÓW
(Oddział Organizacyjny)
KATOWICE, ul. Słowackiego 11, I p. pokój Nr. 10

PRENUMERATA NA ROK 1935 WYNOSI:

rocznie 4 zł. 80 gr.	półrocznie 2 zł. 40 gr.	kwartalnie 1 zł. 20 gr.

Ceny ogłoszeń i informacji ustala umowa w każdym wypadku. Teksty zastrzegane 30 gr.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada.

KONTO CZEKOWE w P. K. O. Nr. 305310.

Drukarnia Zakładu Graficznego T. A. w Katowicach — Cena 25 gr.